

Indtægt af 400 Rd. af personlig Virksomhed? Jeg for mit Vedkommende kan ikke indse det, men jeg maa finde, at det er ubilligt. Ganste anderledes stiller Sagen sig, naar der er Spørgsmaal om at gjøre Formuen til Gjenstand for Beskatning ved særlige Leiligheder, og da navnlig ved saadanne Leiligheder, hvor den fremstiller sig selv og fremstiller sig netop som Formue. Naar jeg fastholder denne Løste om Forskjellen mellem en aarlig tilbagevendende Beskatning og den enkeltstaaende Beskatning, kan jeg heller ikke erkende, at Indtægt af Formue i nogen væsentlig Grad er forskjellig fra eller mere værd end Indtægt af personlig Virksomhed. Jeg veed meget vel, at man vil sige, at Formuen kan arves, og det er ganste rigtigt, men den beskattes jo ogsaa i de Tilfælde, hvori den gaar i Liv; forsaavidt den derimod tages til aarlig Indtægt, veed jeg ikke, at man faar mere for Renterne af Kapital, end man faar for den samme Sum, der er erhvervet ved personligt Arbejde. Jeg kan altsaa ikke anse Formuen som en god Beskatningsgenstand, fordi den skulde være et usvigeligt Legn paa Skatteevne, men jeg siger tværtimod, at den har en meget væsentlig Feil, som gjør den særdeles ubrugbar i saa Henseende, den nemlig, at Fastsættelsen af den vil være forbundet med ganste overordentlige Vanskeligheder. Jeg kan ikke give ærede Medlemmer og navnlig ikke ærede Nationaløkonomer Ret i, at det skulde være saa overordentlig let at paagrube Formuen eller at paavise dens Tilstedeværelse, og skjøndt jeg ikke tvivler om, at formuende Folk vilde søle sig særdeles smigrede ved det Forsvar, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) holdt for dem igaar, vil jeg dog for mit Vedkommende sige, at jeg, naar Taleren er om praktiske Skatteforhold, holder mere af at tage Menneskene, som de ere. Den Formuende er ikke en Smule anderledes end den Ikke-Formuende, Alle ere fødte med en vis Egenhærlighed, som det lykkes de Allerfærreste at faae Bugt med, og som man derfor maa finde sig i at møde overalt i det menneskelige Samfund, i visse Tilfælde som Nærighed, i andre Tilfælde som Misundelse og atter i andre Tilfælde som Selvbehagelighed. Egenhærligheden kan kort sagt indtage mange forskjellige Skikkelser, men een Skikkelse er almindelig, og det er den, at Enhver føler sig besværet, hver Gang han skal af med Noget, det være sig nu til Staten eller til Kommunen, og ikke saa ganste faa have en Følelse af, at alle Andre meget bedre end de selv kunne taale at bære Skatten. Man troste sig ikke med, at Folk skulde være saa uegennyttige og høisindede, at de ville sige: Her er jeg, jeg har saa og saa megen Formue; vær saa god og beskat mig. Jeg vilde anse dette for at være et yderst uheldigt Moment at bringe ind i sin Skatteberegning, fordi jeg er overbevist om, at man vilde blive stuffet. Nei, lad os som sagt tage Verden og Menneskene, som de ere, og jeg

tvivler aldeles ikke om, at man paa mangfoldige Maader vil søge at unddrage sin Formue for den Beskatning, som man ikke holder af. Lad os, mine Herrer, se en lille Smule længere frem i Tiden; lad os se hen til den Rødens, som i det Hele taget er fremherskende i alle moderne Samfund, og som gaar ud paa ogsaa at skyde Formuens Indflydelse paa de kommunale Anliggender til Side. Jeg siger da, at det slet ikke er utænkeligt, at den Tid kan komme, da Formuen saa at sige vil søle sig forfulgt og derfor vil have en vis Berettigelse til at skule sig. (S. A. Hansen: Saaledes taler den høitæredede Minister ikke altid!). Nei, jeg har ikke altid Indledning dertil, men saaledes taler jeg i dette Dieblis. (S. A. Hansen: Men ikke naar der er Tale om Rettigheder!). Ja, Sagen er netop, at det forekommer mig, at ærede Medlemmer ville skyde den Ret, som synes mig at burde være forbundet med Formuen, til Side. (Stemmer: Hør!). Ja, jeg beder ogsaa de Herrer om at ville høre. Jeg finder det ganste i sin Orden, at man beskatter Folk efter deres Evne, skjøndt det ganste vist ogsaa kunde siges Noget derimod; jeg finder det ganste i sin Orden, at man tager Skat fra dem, der have Evne til at betale den, men jeg finder det da ogsaa i sin Orden, at man sikker dem en vis Indflydelse paa Anvendelsen af disse Penge og paa Bestyrelsen af det kommunale Liv, hvis Omkostninger man forlanger, at de skulde betale. Det er Sagen, men det ligger jo i alt Fald ikke for nu, hvorimod det, der her foresligger, er, at det er uimodsigeligt, at ikke saa ganste faa Dele af Formuen ville og kunne unddrage sig. Jeg skal her tilføie, at jeg ogsaa anser det hele kommunale Maskineri for i det Hele taget kun at være lidet skiftet til at haandtere en Formuesbeskatning. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) har Ret i den Henseende, at skal der overhovedet være Spørgsmaal om en Formuesbeskatning, maa den fremtræde primitivt som en Statsbeskatning, thi Staten har Midler i Hænde til at kunne faae fat paa Formuen, eller i det Mindste paa de allervæsentligste Dele af den. Staten har de personlige Kræfter, som ere nødvendige til at løse de forskjellige Spørgsmaal, der, som paapeget af flere ærede Medlemmer, komme frem, og som ikke praktisk i Livet lade sig afvise ved en eller anden Bemærkning. Der vil blive Spørgsmaal om, hvad Formue er; der vil blive Spørgsmaal om, hvorledes den eller den Slags Formue skal beskattes i Forhold til anden Formue, og der vil blive Spørgsmaal om mangfoldige andre Ting; men det er min Overbevisning, at man ikke vil være i Stand til at løse disse Spørgsmaal i Kommunerne. Jeg kan derfor ikke erkende, at man gaar den rette Vej, naar man i en kommunal Beskatningslov vil fordrø, at Formuen skal gjøres til Gjenstand for en særlig hvert Aar tilbagevendende Beskatning, og det er